

"N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului"

Miercuri, 28 iunie 2006

Gili Cârstea

Hagai este un profet al exilului. Deși cartea lui nu conține profeții pe care vânătorii de scenarii apocaliptice să le aprecieze, pentru noi ele sunt de maximă importanță. Cei ce au studiat solia neprihănită a lui Hristos știu bine că evenimentele majore ale unei generații finale nu sunt decretul duminical, plăgile sau revenirea lui Hristos, așa cum cred cei mai mulți din biserică. Solia 1888 era cheia pentru evenimentul major al planului de mântuire, care este ziua ispășirii pentru cei vii. Punctul final al lucrării evangheliei nu este decretul duminical sau revenirea Domnului Hristos, ci nunta, refacerea sanctuarului și inaugurarea lui prin coborârea Solului legământului (Mal 3:1-3) în templul Său.

Porunca împăratului Cir fusese clară: "Domnul, Dumnezeul cerurilor... mi-a poruncit să-l zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim" (Ezra 1:2-3). Uimitor, venind de pe buzele unui suveran păgân, nu?

Dar poporul întors din exil împreună cu Zorobabel, Neemia și marele preot Iosua avea alte priorități, și nu împărtășea viziunea înaltă a imperatorului. Ei au crezut că trebuie să clădească din nou marele regat al lui Israel, prin care Dumnezeu va supune planeta, așa că au început să organizeze viața plecând de la celula familială. Și cum natura umană a fost mereu aceeași, ei au crezut că banii oferiți de babilonieni vor fi cel mai bine investiți în locuințe confortabile. "N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului," spuneau ei (Hagai 1:2). "Acum este timpul pentru casele noastre," păreau ei să spună, și erau destui care nu vedeau rolul major al sanctuarului în marea controversă, și nu înțelegeau nici eforturile lui Dumnezeu pentru refacerea lui.

Domnul trimite pe Hagai să le spună: "Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?" (Hagai 1:4). Da, ei așa socoteau, deși se înșelau amarnic. În timp ce casa lui Dumnezeu zăcea în ruine, fiecare alerga după casa lui, fără să înțeleagă deșertăciunea aceasta. Domnul continuă să le explice mai detaliat impasul în care se găseau:

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult, și strângeți puțin; mâncați, și tot nu vă săturați; beți, și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!... Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui” (Hagai 1:6-9).

Reacția acelor oameni la solia lui Dumnezeu este o veșnică rușine pentru biserica de astăzi, căci ei au primit cu umilință și sinceritate descrierea stării lor, și au reacționat prompt, trecând imediat la restaurarea templului. “Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai, fiindcă Domnul, Dumnezeul lor, îl trimisese. Și poporul s-a temut de Domnul” (Hagai 1:12). Au renunțat la înfrumusețarea caselor lor “și s-au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor” (Hagai 1:14).

Rămășița timpului prezent se desfată încă în același fel de orbire. Agitația adventistă a atins paroxismul pe șantierul Bisericii - casa noastră - în timp ce casa lui Dumnezeu zace în ruine. Toate instituțiile bisericii, toate asociațiile laice, oameni de afaceri sau modești întreprinzători, toți trudesesc pentru dezvoltarea bisericii. De zeci de ani inițiem campanii evanghelistice și proiectăm strategii, cu nume care mai de care mai bombastice, folosim extensiv presa scrisă, radioul, televiziunea și internetul spre a “semăna” cât mai mult. Fiecare nouă campanie este privită ca o potențială ploaie târzie și mare strigare, dar ele trec una după alta fără vreun impact serios asupra lumii; “vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin.”

Botezăm mii de oameni pe zi și ne bucurăm că ni se întărește casa, dar “simbria” câștigată parcă este pusă “într-o pungă spartă.” Iar cei puțini care rămân printre noi constată repede că realitatea este mult sub așteptările lor, că foametea este mare în cetate, deși se “mănâncă mult.” “Casa noastră” este servită de o armată de consilieri, psihologi, avocați, specialiști în diverse domenii, teologi, pastori și slujbași, dar toți își declară neputința în fața virusului laodicean. Și nu știm de ce.

Profetul Hagai ne spune exact care este problema noastră. Avem și noi un sanctuar în ruine, dar nu ne vine să credem, deoarece socotim că el este ceresc; iar dacă este ceresc, ori nu este în ruine, ori nu este treaba noastră.

Hagai modern a vorbit “în linii clare și distincte”: Sanctuarul de la Ierusalim nu era o pildă despre sanctuarul din cer, ci una despre “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” acela de a locui “în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161). Taina lui Dumnezeu este “Hristos în voi,” și la această casă suntem chemați să lucrăm.

Vrăjmașul ține această casă în ruine, ea este pustiită “fără curmare” (Ps 74:3), el “a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt.” Casa spirituală a lui Dumnezeu (Ef 2:19-22), locul locuinței Sale, nu trezește un interes proporțional cu eforturile lui Dumnezeu de a ține în picioare umbra, până când a sosit realitatea, Hristos. El era un templu al lui Dumnezeu, iar solia Lui a răsunat în cetățile lui Israel, afirmând că împărăția lui Dumnezeu este “în voi.” Lipsa lor de interes pentru casa lui Dumnezeu, din zel pentru casa lor, i-a dus la dezastru.

Noi repetăm istoria. Avem o percepție greșită și despre adevăratul sanctuar, și despre locul împărăției lui Dumnezeu. În timp ce depunem eforturi uriașe pentru creșterea bisericii și dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, neglijăm total “scopul lui Dumnezeu” cu sanctuarul. Hristos este lăsat să bată la ușa inimii, în timp ce Îl invităm cu ardoare în casele, comunitățile și instituțiile noastre. Dar seceta este mare, iar ploaia, pe care o așteptăm să vină “din mari depărtări,” se încăpățânează să nu cadă după niciuna dintre mega-campaniile noastre prin satelit.

“Uitați-vă, deci, cu băgare de seamă, la cele ce s-au întâmplat până în ziua de azi, până să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului!... când a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele. Mai era sămânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, și nici măslinul, n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea” (Hagai 2:15-19).

Poate a sosit timpul să privim și noi “cu băgare de seamă” la dezastrul spiritual din biserică, și să ne gândim serios dacă nu este timpul să orientăm energiile bisericii către casa Domnului.